

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Olgou Charvátovou v právní věci **žalobce: V.B.**, bytem xx, *právně zastoupený JUDr. Beátou Burianovou, advokátkou,* se sídlem AK Hlavní 161, 353 01 Mariánské Lázně, proti **žalovaná: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.12.2010 č.j. xx,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou obsáhlou žalobou ze dne 14.1.2011 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21.12.2010, č.j. xx, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen žalovaná nebo

ČSSZ) č.j. xx ze dne 4.10.2010 bylo potvrzeno. Žalovaná tímto rozhodnutím ze dne 4.10.2010 přiznala žalobci nárok na starobní důchod (dále jen SD) od 1.8.2006 podle § 29 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen ZDP) a Dohodou mezi Československou republikou (dále jen ČSR) a Svazem sovětských socialistických republik (dále jen SSSR) o sociálním zabezpečení publikovanou vyhl. č. 116/1960 Sb. (dále jen Dohoda), na základě žádosti žalobce ze dne 8.6.2006. Důchod byl žalobci vyměřen ve výši 4.988 Kč měsíčně a postupně byl valorizován od ledna 2009 na částku 6.166 Kč. Důchod byl přiznán dle čl. 4 odst. 1, 2, čl. 5 odst. 1, čl. 6 a odst. 7 Dohody. Žalobce zmíněné rozhodnutí napadl námitkami a dožaduje, aby mu SD byl vypočten z pracovní doby a výdělku dosahovaného v Rusku v souladu s čl. 5 odst. 2 Dohody a nikoliv, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí dle čl. 5 odst. 1 Dohody, neboť tvrdí, že v České republice (dále jen ČR) nepracoval po svém přesídlení. Okamžikem přesídlení není dle jeho námitek udělení trvalého pobytu v ČR dnem 7.6.2006, ale doba, kdy Ruská federace (dále jen RF) dala souhlas k přesídlení účastníka řízení, tedy 17.7.2006, v této době již na území ČR nepracoval, nesouhlasí tedy s výpočtem výše SD, který podkládá za nesprávný. V rozhodnutí ČSSZ uvedla, že na přiznání SD a řízení o tomto SD je třeba aplikovat právní úpravu obsaženou v ZDP ve znění platném a účinném do 31.12.2009 a odkázala na čl. II bod 1 zák.č. 306/2008 Sb., neboť dle zmíněného ustanovení se o nárocích na důchody, které vznikly před 1.1.2010 a o nichž nebylo do tohoto dne pravomocně rozhodnuto a o přiznání odnětí nebo změně výše těchto důchodů za dobu před tímto dnem, i když o nich již bylo pravomocně rozhodnuto, rozhodne dle právních předpisů účinných před tímto dnem. ČSSZ setrvala na stanovisku, že SD byl řádně vypočítán s ohledem na dosud předložené a dostupné doklady v souladu se ZDP a Dohodou. Nárok na SD dle § 29 písm. a) ZDP, uplatněný v žádosti o SD ze dne 8.8.2006, vznikl ke dni přesídlení k 7.6.2006, který je nejdříve den, kdy žalobce získal povolení k trvalému pobytu dle § 66 a násl. zák.č. 326/1999 Sb. Žalobce trvale bydlel na území RF a pobíral zde do doby přesídlení a i poté SD. Den výplaty proto byl určen 1.8.2006, tj. od data zastavení výplaty důchodu na území RF. Žalobce žádost o SD uplatnil v době platnosti Dohody. Nárok na důchod mu vzniká získáním trvalého pobytu, tj. přesídlením do ČR a výplatu lze poskytnout nejdříve od ukončení výplaty důchodu v RF (čl. 7 Dohody). Námitky žalobce směřují i do vyměřovacího základu (dále jen VZ), tj. výpočtu výše SD. ČSSZ tvrdí, že doba zaměstnání žalobce byla plně započtena ve smyslu čl. 4 odst. 1, 2 Dohody, na základě doby zaměstnání na území obou smluvních stran a odkázala na osobní list důchodového pojištění (dále jen OLDP) z 5.3.2007. Osobní vyměřovací základ (dále jen OVZ) byl vypočten pouze z výdělků, kterých žalobce dosáhl na území ČR, kdy byl i pojištěn podle českých právních předpisů před přesídlením, tj. za dobu od 7.10.1999 do 14.6.2006. Žalovaná nemohla postupovat dle čl. 5 odst. 2 Dohody, tj. dle ustanovení, dle kterého se vypočítávají důchody občanů, kteří po přesídlení nepracovali a důchod se vyměřuje z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu v ČR. Žalovaná odkázala rovněž i na Vídeňskou úmluvu o smluvním právu, trvá na tom, že rozhodla v souladu se zákonem.

Žalobce v podstatě zdůvodnil žalobu stejně jako námitky uvedené shora, tj. že k přesídlení došlo až po získání trvalého pobytu na území ČR 17.7.2006, tj. po souhlasu RF a důchod měl být žalobci přiznán s přihlédnutím k čl. 5 odst. 2 a čl. 7 odst. 1, 2 Dohody, když žalobci byl dle předpisů RF přiznán SD od 2.8.1998 do 31.7.2006, k přesídlení na území ČR došlo až 17.7.2006. Žalovaná měla vycházet zejména s čl. 5 odst. 2 Dohody, neboť žalobce, když přesídlil na území ČR, byl již od 2.8.1998 poživitelem ruského SD, jehož výplata mu byla ukončena v souvislosti se změnou trvalého pobytu k 1.8.2006. Žalobce tvrdí, že k přesídlení na území ČR došlo až po získání trvalého pobytu na území ČR k 17.7.2006, připouští, že v době získání trvalého pobytu v ČR v omezeném rozsahu pracoval, jednalo se však v zásadě o období, kdy si vytvářel v ČR citové vazby, v žádném případě neměl v tomto období v ČR centrum svých zájmů, až po udělení trvalého pobytu došlo k faktickému přesídlení žalobce a v návaznosti na čl. 5 odst. 2 Dohody je třeba i aplikovat čl. 7 odst. 1, 2 Dohody a takto realizovat výpočet VZ. **Žalobce navrhl ze všech důvodů zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému řízení a rozhodnutí.**

Žalobce doplnil své stanovisko dvěma replikami.

Dne 4.5.2011 v reakci na stanovisko žalované, nesouhlasí s interpretací žalované, pokud se jedná o otázku okamžiku přesídlení, trvá na svém stanovisku, že k tomuto došlo až v době, kdy s tímto vyjádřila souhlas druhá smluvní strana, tedy RF, tj. dle potvrzení Generálního konzulátu Ruska v Karlových Varech. Dále nesouhlasí s tvrzením žalované týkající se způsobu výpočtu SD, má za to, že období od 1.9.1957 do 6.10.1999, kdy žalobce pracoval na území SSSR a RF bylo žalovanou svévolně vyloučeno, má za to, že postup odporuje účelu o smyslu Dohody. Odkazuje na čl. 4 Dohody. Dále nesouhlasí s výpočtem SD dle čl. 5 odst. 1 Dohody a tvrzením, že žalobce na území ČR pracoval, poukazuje na to, že měl před přesídlením z RF přiznán od 2.8.1998 ruský SD, trvá na tom, že důchod měl být vypočten dle čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 2, čl. 7 odst. 1, 2 Dohody, nemělo být aplikováno ustanovení čl. 5 odst. 1 Dohody, má za to, že k období od 7.10.1999 do 14.6.2006, kdy vykonával ve společnosti ALVA – agentura, s.r.o. na území ČR funkci jednatele, za což mu byla vyplácena mzda, by se nemělo přihlížet, neboť žalobce byl před přesídlením důchodce. Poukazuje dále na to, že nešlo o stabilní příjem, žalobce tuto funkci nevykonával na území ČR aktivně, zde se trvale nezdržoval, ale pobýval také na území domovského státu a skutečnost, že žalovaná při výpočtu SD vycházela pouze z příjmů dosaženého na území ČR, aniž zohlednila skutečnost, že žalobce byl důchodcem již před přesídlením, považuje za nesprávný postup.

V replice z 7.6.2011 znovu opakuje své názory na okamžik přesídlení a i na způsob výpočtu SD.

Na náhradu nákladů soudního řízení spočívající v právním zastoupení bylo účtováno dle vyhl. č. 177/1996 Sb., celkem 8.844 Kč, a to za převzetí a přípravu právního zastoupení 500 Kč, sepis námitek 500 Kč, převzetí a příprava právního zastoupení 500 Kč, sepis žaloby 500 Kč, sepis dvou vyjádření po 500 Kč, účast u

jednání soudu v Plzni 24.6.2011 500 Kč, tj. 3.500 Kč, 7 režijních paušálů po 300 Kč, tj. 2.100 Kč, cestovní náklady do Plzně a zpět 920 Kč, 800 Kč ztráta času a 50 Kč parkovné, celkem 7.370 Kč, 20% DPH, tj. 1.474 Kč.

Žalovaná v obsáhlém stanovisku ze dne 18.4.2011 **navrhla zamítnutí žaloby**, uvedla o čem bylo rozhodnuto rozhodnutím o námitkách ze dne 21.12.2010 a rozhodnutím ze 4.10.2010, rekapituluje obsah podané žaloby. Uvedla dále, že ve věci již předcházela řízení vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 16 Cad 51/2009 a 16 Cad 227/2007, kdy předchozí rozhodnutí byla zrušena pro nepřezkoumatelnost pro vady řízení a věc nebyla jmenovaným soudem řešena meritorně. Žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) z 20.5.2010 č.j. 6 Ads 56/2009-52, ve kterém NSS řešil otázku přesídlení, rozsudek NSS z 9.6.2010 č.j. 3 Ads 66/2009-90, kde je opět řešena otázka přesídlení. Trvá na stanovisku, že k přesídlení došlo získáním trvalého pobytu na území ČR povolením pro cizince 7.6.2006, námitku považuje za irelevantní. K výpočtu důchodu dle čl. 5 odst. 2 Dohody cituje čl. 4 odst. 1, čl. 4 odst. 2, čl. 5 odst. 1, čl. 5 odst. 2, čl. 6, čl. 7 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 Dohody. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by činnost jednatele ALVA – agentura, s.r.o. na území ČR nebyla pracovním poměrem, poukazuje na rozsudek NSS z 16.9.2005 č.j. 4 Ads 29/2004, kde byla hodnocena funkce jednatele společnosti s ručením omezením a tímto rozsudkem bylo najisto postaveno, že žalobce v době od 7.10.1999 do 14.6.2006 na území ČR pracoval, byl účasten nemocenského a následně důchodového pojištění, odkazuje se na EL DP, který vyhotovil zaměstnavatel ALVA – agentura, s.r.o., se sídlem Michalovy Hory 33 a potvrzuje dobu výdělečné činnosti od 7.10.1999 do 14.6.2006. Žalovaná uzavírá, že pro účely aplikace Dohody, žalobce jako poživatel SD vypláceného ruským nositelem pojištění, přesídlil do ČR 7.6.2006 a již v této době na území ČR i pracoval, a to do 14.6.2006 a trvá na tom, že při rozhodování o výši SD žalovaná zvolili správný postup dle čl. 5 odst. 1 Dohody a procentní výměra SD byla stanovena správně, tj. z výdělků dosažených žalobcem v zaměstnání na území ČR, rovněž tuto námitku považuje za irelevantní. Žalovaná zaujala stanovisko k postupu při výpočtu důchodu dle čl. 5 odst. 2 a čl. 7 odst. 1, 2 Dohody. Odkázala na § 4 odst. 2 ZDP, na skutečnost, že při výskytu mezinárodního prvku se doba pojištění získaná na území smluvního státu hodnotí vždy na podkladě scelení cizozemského nositele pojištění, což znamená, že se hodnotí ta doba, která byla získána podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla získána. Toto pravidlo je nedílnou součástí nejen Dohody, ale v oblasti sociálního zabezpečení ostatních mezinárodních smluv a koordinačních zařízení. Zaujala stanovisko k hodnocení výše VZ, odkázala na čl. 6 a čl. 7 odst. 1 Dohody řešící, kdy vzniká nárok na SD. Vyjádřila se k postupu, kdy projednávala otázku převedení důchodu z Ruska a vyměření výše SD a žalobce byl vyzván, aby zpětně zrekapituloval a popsal pracovní činnosti, které vykonával na území Ruska, a to za dobu od roku 1986, žalovaná pouze shromažďovala potřebné důkazy k vydání věcně správného meritorního rozhodnutí a má za to, že z tohoto postupu nebylo možno dovozovat žádné úmysly, jak činí žalobce. Žalovaná nebyla schopna dopředu odhadnout, která

zákonná ustanovení či ustanovení Dohody na předmětnou věc budou dopadat. Trvá na tom, že při vydání napadeného rozhodnutí postupovala v souladu s Dohodou a vnitrostátními předpisy a rozhodnutí z 21.12.2010 považuje za správné a v souladu se zákonem. Žalovaná ještě stanovisko doplnila 26.5.2011, znovu řešila otázku přesídlení a vyjádřila se k námitce žalobce vztahující se k vyloučeným dobám získaným v RF. Znovu zaujala stanovisko k postupu při výpočtu dle čl. 5 odst. 2 Dohody. Setrvala na návrhu na zamítnutí žaloby. Žalovaná přítomná u jednání plně odkázala na zpracovaná stanoviska a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu – dávkového spisu žalobce, který předložila žalovaná, soud zjistil, že žalobce podal prostřednictvím OSSZ Tachov dne 8.8.2006 žádost o SD a důchod požadoval od 1.8.2006, na straně 2 žádosti je uvedeno potvrzení, že žalobce studoval na Leningradském institutu sovětského obchodu F. Engelse v letech 1966-1971. Je přiložena archivní zpráva ekonomické školy o studiu od 1.9.1957 do roku 1982, průběh zaměstnání od 19.10.1959 do 30.9.1999 doložený pracovní knížkou a potvrzující průběh zaměstnání v RF. Dále EL agentury ALVA, s.r.o., od 7.10.1999 do 14.6.2006, kde žalobce pracoval jako jednatel. Potvrzení poslední adresy v Rusku a potvrzení o vyvázání z RF. U žádosti jsou přiloženy EL organizace ALVA - agentura s.r.o., ze kterých plyne, že žalobce zde byl zaměstnán jako jednatel od roku 1999 do roku 2006 a jsou uvedeny odpracované dny a výše příjmů (tato fakta nejsou předmětem sporu). Ve spise je založeno rozhodnutí z 30.8.2007 č.j. 380 802 956/423, kterým žalobci byl původně přiznán SD (rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem 16 Cad 227/2007-73 z 21.10.2008 pozn. soudu). Dále je založeno rozhodnutí z 22.12.2008 č.j. xx, kterým žalobci byl opětovně přiznán SD od 1.8.2006 a jednalo se tímto rozhodnutím o realizaci rozsudku 16 Cad 227/2007-73 z 21.10.2008 (toto rozhodnutí bylo rozsudkem 16 Cad 51/2009-58 ze dne 18.5.2010 Krajského soudu v Plzni zrušeno pozn. soudu). Ve spisové dokumentaci je založeno rozhodnutí z 21.12.2010 č.j. xx, tímto rozhodnutím, jak již bylo uvedeno v úvodu odůvodnění rozsudku, žalovaná zamítla námitky žalobce a rozhodnutí ČSSZ č.j. xx ze dne 4.10.2010 potvrdila. Rozhodnutím ze dne 4.10.2010 č.j. xx žalobci byl opětovně dle § 29 písm. a) ZDP a dle čl. 4 odst. 1, 2, čl. 5 odst. 1, čl. 6, čl. 7 Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení přiznán SD od 1.8.2006 ve výši 4.988 Kč měsíčně, důchod byl postupně valorizován, takže od ledna 2009 činil 6.166 Kč měsíčně a jedná se v daném případě o realizaci rozsudku 16 Cad 51/2009-58 ze dne 18.5.2010. Toto rozhodnutí, jak již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo uvedeno, žalobce napadl námitkami, jejichž obsah soud již citoval v úvodu odůvodnění rozsudku a žalovaná vydala dne 21.12.2010 pod č.j. xx přezkoumávané rozhodnutí. Obsah odůvodnění rozhodnutí soud rovněž již citoval v úvodu odůvodnění rozsudku.

Z přílohového spisu Krajského soudu v Plzni 16 Cad 227/2007 soud zjistil, že žalobce napadl žalobou z 30.8.2007, která je téměř totožná se současnou žalobou,

rozhodnutí žalované z 13.7.2007 č.j. xx, kterým mu byl přiznán od 1.8.2006 SD dle § 29 písm. a) ZDP a dle Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. ve výši 4.988 Kč měsíčně. Přílohu žaloby tvořily doklady potvrzující, že žalobce pobíral z RF SD vyměřený dle čl. 10 zákona RSFR o státních důchodech 2.8.1998, dále byly předloženy záznamy o zaměstnání z pracovní knížky, založené v dávkovém spise, kopie diplomu, rovněž založena v dávkovém spise. Krajský soud rozsudkem 16 Cad 227/2007-73 z 21.10.2008 napadené rozhodnutí zrušil pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť z napadeného rozhodnutí zjistil, že důchod žalobci byl přiznán dle § 29 písm. a) ZDP bez bližší specifikace článků dle Dohody mezi ČR a SSSR o sociálním zabezpečení a pouze nahlédnutím do OLDPU, který byl připojen k rozhodnutí, avšak nebyl součástí rozhodnutí, dovodil, že žalovaná rozhodla dle čl. 5 bodu 1 zmíněné Dohody, v čemž spatřoval nesrozumitelnost rozhodnutí. Nedostatek důvodů spatřoval v tom, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, nebylo z něj možno zjistit žádné důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo ve výroku uvedeno. Bylo poukázáno na porušení § 68 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen s.ř.). Skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí nebylo možno zjistit ani vyhodnocením materiálu ze správního spisu, rozhodnutí bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a soud je proto dle § 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) zrušil a věc vrátil žalované k novému řízení a rozhodnutí se závazným právním názorem, kterým byl správní orgán vázán. Rozsudek nebyl napaden kasační stížností a nabyl právní moci 5.11.2008.

Z přílohového spisu Krajského soudu v Plzni 16 Cad 51/2009 soud zjistil, že žalobce včasnou žalobou napadl rozhodnutí z 22.12.2008 č.j. xx, kterým byl žalobci znovu přiznán SD od 1.8.2006 dle § 29 písm. a) ZDP a dle čl. 4 odst. 1, 2, čl. 5 odst. 1, čl. 6, čl. 7 odst. 1, 2 Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. z 2.12.1952, která vstoupila v platnost 2.7.1960 ve výši 4.980 Kč měsíčně, ve výroku byly uvedeny postupné valorizace důchodu, takže od ledna 2009 žalobci náležel SD ve výši 6.166 Kč měsíčně, v odůvodnění rozhodnutí byl uveden výpočet důchodu, rozhodnutím byla provedena realizace rozsudku Krajského soudu v Plzni z 21.10.2008 č.j. 16 Cad 227/2007 a byla citována ust. § 29 písm. a) ZDP čl. 4 odst. 1, 2, čl. 5 odst. 1, čl. 6, čl. 7 odst. 1, 2 Dohody. Soud po provedeném řízení rozsudkem 16 Cad 51/2009-58 ze dne 18. května 2010 napadené rozhodnutí opětovně zrušil pro nepřezkoumatelnost a nedostatek důvodů, postupoval opět dle § 76 písm. a) s.ř.s. Pochybení spatřoval ze strany žalované v tom, že se neřídila závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku 16 Cad 227/2007-73 z 21.10.2008, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí z 13.7.2007, sice ve výroku napadeného rozhodnutí, oproti původně zrušenému rozhodnutí, byla již uvedena konkrétní ustanovení Dohody, vada nesrozumitelnosti z hlediska soudu byla odstraněna a příslušná ustanovení Dohody byla rovněž citována v odůvodnění rozhodnutí. I nové rozhodnutí však krom výpočtu důchodu opět postrádalo důvody, které vedly k aplikaci konkrétních ustanovení Dohody, nebylo vysvětleno, proč byl aplikován čl. 5 odst. 1

Dohody, nikoliv čl. 5 odst. 2 Dohody, rozhodnutí dle názoru soudu bylo opět zatíženo stejnou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jako rozhodnutí z 13.7.2007, nebylo z něj opět možno zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Rozhodnutí bylo vydáno opět v rozporu s § 68 odst. 3 s.ř. Rozsudek nebyl napaden kasační stížností a nabyl právní moci 4.6.2010.

Doručením žaloby Krajskému soudu v Plzni bylo zahájeno řízení dle hlavy druhé dílu prvního s.ř.s.. Žalobou je napadeno rozhodnutí v důchodové věci, které podléhá soudnímu přezkumu dle § 89 odst. 1 zák.č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Soud se zabýval *ex offio* skutečností, zda rozhodnutí žalované není *nicotné* a zjistil, že rozhodnutí *nicotné* není a znovu zkoumal *ex offio*, zda rozhodnutí netrpí vadami uvedenými v § 76 s.ř.s., neboť soud je povinen k těmto vadám přihlídnout z úřední povinnosti, i když nejsou namítány a zjistil, že rozhodnutí těmito vadami netrpí.

Dle § 29 písm. a) ZDP pojištěnec má nárok na SD, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl alespoň věku potřebného pro vznik nároku na SD.

Dle článku 2 Dohody občané jedné smluvní strany, kteří trvale bydlí na území druhé smluvní strany, jsou ve všech otázkách sociálního zabezpečení i pracovních vztahů postaveni plně na roveň občanů této smluvní strany, pokud tato Dohoda nestanoví jinak.

Dle článku 3 bodu 1 při provádění sociálního zabezpečení se použije právních předpisů smluvní strany, na jejímž území občan bydlí, pokud tato Dohoda nestanoví jinak.

Dle článku 3 bodu 2 Dohody sociální zabezpečení provádějí příslušné orgány smluvní strany, na jejímž území bydlí občan, který uplatňuje nárok na dávku.

Dle článku 4 bodu 1 Dohody při přiznávání důchodu a jiných dávek se plně započítá doba zaměstnání na území obou smluvních stran, včetně doby zaměstnání opravňující přiznání důchodu za výhodnějších podmínek a ve vyšší výměře. Přitom orgány sociálního zabezpečení započítávají dobu zaměstnání, jakož i dobu jiné jemu naroveň postavené činnosti, jak ve svém, tak i ve druhém státě, bez ohledu na to, jaká část požadované doby zaměstnání připadá na práci v každém z těchto států.

Dle článku 5 bodu 1 Dohody občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní na území druhé smluvní strany a po přesídlení pracovali, vyměřují se důchody a jiné dávky z výdělku dosaženého v zaměstnání v zemi, do níž přesídlili.

Dle článku 5 bodu 2 Dohody občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení nepracovali, vyměří se důchody

a jiné dávky z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu nebo jiné dávky v zemi, do níž přesídlili. Stejně se postupuje při výpočtech důchodu a jiných dávek u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé země po přiznání důchodu nebo jiné dávky.

Dle článku 6 Dohody důchody přiznávají a vyplácejí orgány sociálního zabezpečení té smluvní strany, na jejímž území občané, kteří mají nárok na důchod, trvale bydlí ke dni podání žádosti o důchod; důchody se přiznávají za podmínek a výši stanovené právními předpisy této smluvní strany.

Článek 7 bod 1 Dohody přesídlí-li důchodce z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany, zastaví orgán sociálního zabezpečení, který vyplácí důchod, výplatu důchodu od prvního dne měsíce následujícího po přesídlení.

Dle článku 7 bodu 2 Dohody orgán sociálního zabezpečení smluvní strany, na jejíž území důchodce přesídlí, poskytne důchodci po jeho přesídlení důchod podle právních předpisů této smluvní strany, nárok na důchod se nebude v takovém případě přezkoumávat, jestliže podle právních předpisů této smluvní strany je zaveden důchod téhož druhu. SD se poskytne za podmínky dosažení věku potřebného pro výplatu tohoto důchodu podle právních předpisů smluvní strany, na jejíž území důchod se přesídlil.

Žaloba obsahuje tyto žalobní body:

1. k přesídlení žalobce na území ČR došlo až po získání trvalého pobytu a souhlasu orgánu RF dne 17.7.2006, nikoliv 7.6.2006
2. žalovaná měla při vyměření SD postupovat dle čl. 5 odst. 2 Dohody.

Soud zjistil ze spisů, které byly konstatovány k důkazu v tomto řízení, že se jedná o přezkum rozhodnutí ve věci SD žalobce, který spadá do oblasti sociálního pojištění po zrušení předchozího správního rozhodnutí, a to opětovného, kterým byl realizován rozsudek 16 Cad 51/2009-58 z 18.5.2010. Soud nejprve tedy musí posoudit otázky jaké žalobní body, resp. důvody je možno po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem uplatnit v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí, zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ust. §§ 71 a 78 odst. 5 s.r.s. Soud rovněž musí přihlídnout k tomu, z jakého důvodu napadené rozhodnutí zrušil. Obecně lze říct, že především úspěšná může být námitka, že správní orgán nerespektoval právní názor soudu, dále lze připustit námitky, že řízením po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím, došlo k novému porušení zákona, tj. porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo. Případně mohou být namítány i vady původního řízení, které se však projeví v nezákonnosti nového správního řízení nebo byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí nebo žalobce může úspěšně v nové žalobě znovu uplatnit i ty žalobní body, které nevedly ke zrušení

původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž se těmito žalobními důvody zabýval. Nemohou být úspěšné žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě a stejně tak nemohou obstát důvody, které sice již byly uvedeny v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (viz rozsudek NSS 7 As 2/2007-119 z 21.8.2008). Žalobce uplatnil v žalobě stejné žalobní body jako ve věci 16 Cad 51/2009 a jako ve věci 16 Cad 227/2007, tj. nesouhlasil jednak s výkladem doby přesídlení, kterou datuje k 17.7.2006, kdy na území ČR nepracoval a dovedl tedy, že žalovaná měla při vyměření VZ postupovat dle čl. 5 odst. 2 Dohody. Soud se touto otázkou v původních rozhodnutí nezabýval, neboť v obou případech věci byly zrušeny postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v prvním případě pro nesrozumitelnost a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, které spočívaly v prvním případě v tom, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena zákonná ustanovení, dle kterých správní orgán postupoval a v obou případech v odůvodnění rozhodnutí postrádal hodnocení podkladů, důvody, pro které bylo postupováno dle čl. 5 odst. 1 Dohody a nikoliv dle čl. 5 odst. 2 Dohody, tyto důvody obě rozhodnutí zcela postrádala, absentoval myšlenkový pochod, který vedl u správního orgánu k hodnocení podkladů a úvahy odůvodňující výrok.

Z obsahu rozhodnutí ze dne 21.12.2010 soud zjistil, že tyto závady již správní orgán odstranil a postupoval v souladu s § 68 odst. 3 s.ř. Soud v předchozích věcech u něj vedených se meritorním hodnocením námitek žalobce nezabýval. K těmto žalobním námitkám soud považuje za nutné sdělit, že se plně ztotožňuje s důvody uvedenými ve stanoviscích žalované, z 18.4.2011a z 26.5.2011. Žalobce namítal v prvé žalobní námitce, že žalovaná při rozhodování o výši SD měla vycházet zejména z čl. 5 odst. 2 Dohody a nikoliv aplikovat čl. 5 odst. 1 Dohody a argumentuje, k podpoře tohoto tvrzení, že k přesídlení došlo k datu 17.7.2006, kdy žalobce byl vyvázán, dle potvrzení Generálního konzulátu Ruska v Karlových Varech ze svazku RF. Soud rovněž odkazuje na právní názor NSS, který vyslovil v rozsudku z 20.5.2010 č.j. 6 Ads 56/2009-52: „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že přesídlení ve smyslu Dohody o sociálním zabezpečení uzavřeném mezi ČSR a SSSR nastává nejdříve datem vydání souhlasu s tímto přesídlením podle čl. II Protokolu k Dohodě; za souhlas je třeba považovat povolení k trvalému pobytu dle § 66 a násl. zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky*“. Stejně i názor v rozsudku téhož NSS z 9.6.2010 č.j. 3 Ads 66/2009-90: „*Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku 6 Ads 56/2009-59 z 20.5.2010, od jehož závěrů se třetí senát neshledal důvod odchýlit*“ *přesídlení ve smyslu Dohody tedy posuzované věci znamená vzdání se dosavadního bydliště v Rusku a přenesení centra svých veškerých zájmů na území České republiky. S těmito faktickými kroky však musejí podle čl. II Protokolu k Dohodě vyslovit souhlas obě smluvní strany. Dohoda ani Protokol neřešili, kdo ze smluvní strany a jakým způsobem tento projev vůle činí zjednodušujícím pohledem na požadavek souhlasí smluvních stran v každém jednotlivém případě přesídlení se může jevit tento požadavek jen jako realita dřívějších omezení svobody pohybu, a to i v rámci tzv. socialistického tábora. Takto lze nahlížet zejména na souhlas té smluvní*

strany, jejíž území přesídlenec opouští (netřeba připomínat v praxi tzv. vystěhovaleckých pasů a dalších okolností, za nichž bylo či spíše nebylo možno svobodně opustit před rokem 1990 území Československa, o praxi pobytu občanů SSSR se dočítáme v literatuře popisující toto období a není třeba pro účely tohoto rozhodnutí věc dále rozebírat). Nejvyšší správní soud tedy je ochoten připustit, že souhlas smluvní strany, jejíž území přesídlenec opouští má víceméně formální charakter a slouží opravdu, jak uvedla stěžovatelka ve svém popisu správní praxe, k zajištění návaznosti na zastavení výplaty důchodu v zemi původního bydliště“. Stěžovatelka se tedy mylí, považuje-li souhlas (dle jejího názoru odpovídá potvrzení velvyslanectví Ruské federace ze dne 7.12.2007, že je v jeho evidenci od uvedeného data žalobkyně vedena) ze strany Ruské federace za rozhodující skutečnost pro stanovení okamžiku přesídlení žalobkyně. Zásadní a určující je totiž souhlas smluvní strany, na jejíž státní území přesídlenec míří, a to ze dvou důvodů: Jednak jde o situaci, kdy na území státu vstupuje cizinec, jenž nemá bez dalšího právo vstupu ani pobytu, jednak jde o smluvní stát, jenž přebírá veškerou tíhu finančního plnění vůči přesídlivší osobě.“

Z uvedeného plyne, že namítá-li žalobce, že za datum přesídlení mělo být vzato v úvahu datum uvedené v potvrzení Generálního konzulátu Ruska v Karlových Varech, tj. datum 17.7.2006 i soud považuje tuto námitku za ryze účelovou s ohledem na čl. 5 Dohody a považuje tuto otázku s ohledem na výše citovanou judikaturu a právní názor NSS za napevno postavenou, žalobce přesídlil na území ČR a získal na území ČR trvalý pobyt dnem 7.6.2006, jak vyplývá z potvrzení o povolení k trvalému pobytu cizince na území ČR ze dne 22.5.2006 č.j. SCPP-1250/PL-III-C-2006 a soud považuje tuto námitku za nedůvodnou.

Ve druhé námitce, žalobce se domáhá aplikace čl. 5 odst. 2 Dohody soud odkazuje na čl. 4 odst. 1, odst. 2, čl. 5 odst. 1, čl. 5 odst. 2, čl. 6 odst. 7, čl. 6, čl. 7 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 Dohody, v ustanoveních je stanoven postup, kdy při přiznávání důchodu a jiných dávek se plně započítává doba zaměstnání na území obou smluvních stran, včetně doby zaměstnání opravňující přiznání důchodu za výhodnějších podmínek a ve vyšší výměře, přičemž orgány sociálního zabezpečení započítávají dobu zaměstnání, jakož i dobu jiné tomu na roveň postavené činnosti, jak ve svém, tak i druhém státě bez ohledu na to, jaká část požadované doby zaměstnání připadá na práci v každém z těchto států. Žalovaná započítala plně žalobci dobu pojištění na území obou států. Dále postupovala tak, že započítala dobu zaměstnání, pokud jde o dobu práce v každé ze smluvních stran a provedla toto podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla vykonávána práce nebo jí na roveň postavená činnost. Žalobce, jak bylo prokázáno listinami, na území ČR pracoval jako jednatel společnosti ALVA – agentura, s.r.o. na území ČR, žalobce po přesídlení na území druhé strany pracoval a proto žalovaná postupovala v souladu se zákonem, pokud důchod vypočetla dle čl. 5 odst. 1 Dohody a vyměřila mu důchod z výdělku dosaženého v zaměstnání v zemi, do níž žalobce přesídlil, v ČR, dle českých právních předpisů. Nemohla postupovat dle čl. 5 odst. 2 Dohody, neboť žalobce, jak bylo prokázáno listinami, po

přesídlení na území ČR pracoval a nemohl mu být vyměřen důchod z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu v zemi, do níž přesídlil. Žalovaná v souladu s čl. 6 Dohody důchod přiznala a vyplácí, neboť žalobce získal nárok na důchod a sídlí na území ČR, kde tedy trvale bydlí a bydlel ke dni podání žádosti o důchod, což bylo dne 7.6.2006. Žalovaná postupovala v souladu s čl. 7 odst. 2 Dohody, když poskytla žalobci důchod dle českých právních předpisů, neboť žalobce přesídlil na území ČR a nárok na tento důchod nepřezkoumávala, neboť byl zaveden stejný důchod jako pobíral v RF, tj. důchod starobní. Žalobce dosáhl potřebného věku pro výplatu tohoto důchodu dle českých právních předpisů. Rozsudek NSS 6 Ads 99/2010-52 se zabývá, jak pojmem trvalého bydliště a přesídlení, odkazuje na rozsudek 6 Ads 56/2009-52 z 20.5.2010 a rozsudek 6 Ads 68/2009-89 ze dne 20.5.2010, dále se zabývá i otázkou pojištění jednatelů s.r.o.: „v době po přesídlení do ČR stěžovatel ve smyslu čl. 5 Dohody pracoval, neboť byl účasten na důchodovém pojištění. NSS v rozsudku konstatuje, že dle znění ZDP platnému ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí, a to dle § 5 odst. 1 písm. w) ZDP jsou důchodově pojištěni při splnění zákonem stanovených podmínek účastní společnosti a jednatelé společností s ručením omezeným a komandisté komanditní společnosti, jestliže mimo pracovní právní vztah vykonávají pro ni práci, za kterou jsou touto společností odměňováni. Ze správního spisu napadeného správního rozhodnutí, napadeného rozsudku i z obou podání stěžovatele (žaloba i kasační stížnost) vyplývá, že stěžovatel měsíčně až do konce kalendářního roku 2004, tedy po přesídlení a před podáním žádosti o starobní důchod v České republice, pobíral jako společník a jednatel společnosti s ručením omezeným odměnu za práci pro společnost, kterou pro ni vykonával mimo pracovní poměr, je tedy zřejmé, že stěžovatel na území České republiky pracoval, a to i po přesídlení. Neobstojí argumentace stěžovatele, že tuto činnost pro společnost nevykonával jako zaměstnanec či v pracovním poměru. Stěžovatel sám uznal, že pro účely řízení od získání trvalého pobytu v České republice musel doložit, že je účasten důchodového pojištění a že byl pojištěn účasten jako společník z titulu práce pro společnost. Z pohledu interpretace pojmu „pracoval“ v Dohodě i v českém zákoně o důchodovém pojištění není rozhodné, zda jeho práce a charakter zaměstnanecký, zda jeho práce měla charakter zaměstnanecký a byla upravována Zákonem práce či jiným zákonem. Jak NSS tedy uzavřel, že závěr krajského soudu i žalované ve sporné otázce, zda stěžovatel pracoval, byl v souladu se zákonem a Dohodou. S ohledem na tuto argumentaci tedy žalovaná ani krajský soud nepochybil při výkladu pojmů pracoval obsažených v Dohodě a správně kvalifikoval situaci stěžovatele a podřadil ji pod čl. 5 odst. 1 Dohody“. Obdobná situace je i v případě žalobce, který pracoval jako jednatel zmíněné společnosti ALVA – agentura s.r.o., žalobce jednoznačně na území ČR v uvedené době, která není mezi stranami sporná, pracoval a žalovaná nepochybila, když aplikovala čl. 5 odst. 1 Dohody a SD mu správně vyměřila z jeho pracovních výdělků v ČR, kam žalobce přesídlil a kde i po přesídlení pracoval. Požadavek žalobce, aby jeho důchod byl vypočten dle čl. 5 odst. 2 Dohody, tj. stanovení SD z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ČR

není na místě. Na tomto závěru s odkazem na zmíněný rozsudek nic ani nemění druhá věta čl. 5 odst. 2 Dohody, která se vztahuje na situace, kdy byl přiznán důchod v zemi původu, neboť celý druhý odstavec čl. 5 Dohody se vztahuje pouze na osoby, které po přesídlení nepracovaly, tedy nikoliv na situaci žalobce a v tomto směru lze odkázat i na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 66/2009-90.

Ze všech důvodů soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I. rozsudku).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků nepřiznal dle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný správní orgán, i když ve věci úspěch měl, právo na náhradu nákladů řízení v důchodových sporech nemá ze zákona (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a § 106 odst. 2 s.ř.s.). Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s. nebo důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.). Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).*

V Plzni dne 24. června 2011

JUDr. Olga Charvátová, v.r.
samosoudkyně

*Za správnost vyhotovení:
Michaela Vurmová*

